

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

ŞİMŞEK/TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no. 23926/20)

KARAR

2. Madde • Pozitif yükümlülükler • Yaşam • Bir kişinin zorunlu askerlik hizmetini yerine getirdiği sırada intihar etmesi • Yakın intihar riskine ilişkin öncül işaretlerin bulunmaması • İlgiliyi intihara itmesi muhtemel psikolojik tablonun özellikle öngörülemez olması

Yazı İşleri Müdürlüğü tarafından düzenlenmiştir. Mahkeme açısından bağlayıcı değildir.

STRAZBURG

18 Mart 2025

İşbu karar, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Bazı şekli düzeltmelere tabi tutulabilir.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2025. Bu gayri resmî çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Şimşek/Türkiye davasında,

Başkan

Arnfinn Bårdsen,

Hâkimler

Saadet Yüksel,

Jovan Ilievski,

Péter Paczolay,

Gediminas Sagatys,

Stéphane Pisani,

Juha Lavapuro

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdürü* Hasan Bakırcı'nın katılımıyla oluşturulan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), Daire halinde toplanarak,

Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan davanın temelinde bulunan ve dört Türk vatandaşının ("başvuranlar") -başvuranların listesi ve ilgili açıklamalar ekte bulunan tabloda yer almaktadır- 2 Haziran 2020 tarihinde, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvuruyu (23926/20 no.lu),

Sözleşme'nin 2. maddesine ilişkin şikâyetin Türk Hükümetine ("Hükümet") bildirilmesine ve başvurunun geri kalan kısmını kabul edilemez olduğuna ilişkin kararı,

Tarafların görüşlerini dikkate alarak,

25 Şubat 2025 tarihinde kapalı oturumda gerçekleştirilen müzakerelerin ardından, söz konusu tarihte aşağıdaki kararı vermiştir:

GİRİŞ

1. Başvuru, başvuranların yakını Y.Ş.'nin zorunlu askerlik hizmetini gerçekleştirdiği sırada meydana gelen ölümünü çevreleyen koşullarla ilgilidir. Başvuranlar, Sözleşme'nin 2. maddesinin ihlal edilmesinden şikâyet etmektedirler.

OLAY VE OLGULAR

2. Başvuranlar, İstanbul Barosuna bağlı Avukat E. Kakıcı Şimşek tarafından temsil edilmişlerdir.

3. Hükümet, o dönemde kendi görevlisi olan, Türkiye Cumhuriyeti Adalet Bakanlığı İnsan Hakları Dairesi eski Başkanı Hacı Ali Açıkgül tarafından temsil edilmiştir.

4. Başvuranlar, aşağıda açıklandığı şekliyle, yetkili makamlar tarafından ileri sürülen olay ve olgular anlatımına itiraz etmemektedirler.

I. DAVANIN BAŞLANGICI

5. 8 Eylül 2011 tarihinde askerlik hizmeti için çağrılan Y.Ş., psikolojik muayeneyi de içeren olağan askere alım öncesi gerçekleştirilen tıbbi muayene prosedürüne tabi tutulmuştur. Y.Ş.'nin tıbbi açıdan askerlik hizmetine uygun olduğu beyan edilmiştir. İlgili belge Y.Ş. tarafından imzalanmış ve ardından “hakkımdaki tıbbi karara itirazım yoktur” ibaresi eklenmiştir.

Aynı tarihte Y.Ş. ayrıca herhangi bir sağlık sorunu olmadığına dair bir form da imzalamıştır.

6. Y.Ş., 21 Mayıs 2012 tarihinde, orduya katılmış ve birkaç gün sonra 23 Mayıs tarihinde acemi eğitimine başlamıştır. Diğer hususların yanı sıra kazaların ve intihar eylemlerinin önlenmesine ilişkin genel talimatlar, imza karşılığında Y.Ş.'ye tebliğ edilmiştir.

7. Y.Ş., acemi eğitimini tamamladıktan sonra 7 Ağustos 2012 tarihinde, Foça'daki (İzmir) 7. Jandarma Komutanlığında bulunan usta birliğine gönderilmiştir. Usta birliğine kabulü sırasında yapılan tıbbi muayenede ilgilinin astım hastası olduğu tespit edilmiş ve fiziksel egzersizden muaf tutulmuştur.

Asıl mesleği marangozluk olan Y.Ş., 28 Ağustos 2012 tarihli talebine uygun olarak, birliğinde marangoz olarak görevlendirilmiştir. Y.Ş., marangozhanede er M.B.'nin yardımcısı olarak çalışmaya başlamış ve kendisine 15P527 seri numaralı bir piyade tüfeği zimmetlenmiştir.

8. Aynı garnizondan başka bir asker olan A.E., 21 Ocak 2013 tarihinde, saat 20.00'a doğru cüzdanının kaybolduğunu fark ederek, arkadaşlarına söylemek için koğuşa gitmiştir. Er U.E., arama yapılması için koğuş arkadaşlarını, bina çıkışında toplanmaya çağırmıştır. Y.Ş. bu çağrıya kayıtsız kalarak, cep telefonu ile meşgul olmuştur; U.E. tarafından uyarılan Y.Ş. daha sonra diğerlerine katılmıştır. Cüzdan bulunamamıştır, ancak bazı kişiler cüzdanı Y.Ş.'nin çalmış olabileceğini, çünkü ilgilinin birkaç ay önce marangozhanede M.B.'nin banka kartını kötüye kullandığını fısıldamışlardır. Y.Ş., A.E. tarafından sorgulandığında, cüzdanla hiçbir ilgisi olmadığına dair "annesinin başı üzerine" yemin etmiştir.

9. Silah deposundan sorumlu Çavuş S.Ala, 22 Ocak 2013 tarihinde saat 00.45'te, yukarıda belirtilen er A.E. ile birlikte 01.00 ile 03.00 saatleri arasında su deposu mahallinde nöbet tutması için Y.Ş.'ye -imza karşılığında- tüfeğini teslim etmiştir.

Şarjörleri almak için birlikte kontrol istasyonuna doğru yürürlerken, A.E., Y.Ş.'ye cüzdanını alan kişinin kendisi olup olmadığını tekrar sormuştur. Y.Ş. bu suçlamayı reddetmiştir. Ancak nöbet sırasında A.E., Y.Ş.'nin itiraf etmesi halinde her şeyi unutmaya hazır olduğunu belirterek sorusunda ısrar etmiş; Y.Ş., af dileyerek sonunda cüzdanı çaldığını ve tuvalete atıp üzerine sifonu çektiğini itiraf etmiştir.

10. Saat 3.30 sularında, nöbet bitiminde, Y.Ş. ve A.E. gergin bir şekilde tüfeklerini Çavuş S.Ala'ya, şarjörleri ise kontrol istasyonundan sorumlu Çavuş H.M.A. ya yine imza karşılığında teslim etmişlerdir.

Ardından ilgililer tuvalete gidip boşuna cüzdanı aramışlardır. Y.Ş. cüzdanı attıktan sonra sifonu çektiği için muhtemelen kanalizasyonda kaybolduğunu söylemiştir.

11. Yaklaşık 15 dakika sonra, Y.Ş. silah deposuna geri dönmüş ve Çavuş S.Ala'ya, yerine geçecek askerin gelmediğini ileri sürerek, bir sonraki nöbete devam etmesi gerektiği konusunda ısrar ederek tüfeğini geri almıştır (aşağıda 19. paragrafın başı *(in limine)*).

12. Kısa bir süre sonra, S.A., B.U., A.K. ve U.E. adlı erlerin ifadelerine göre, A.E. ve Y.Ş. koğuşa girerken görülmüştür. A.E. orada bulunan arkadaşlarının önünde, nöbet sırasında Y.Ş.nin kendisine cüzdanını aldığını itiraf ettiğini ve Y.Ş.yi ensesinden iterek “yatağa git!” diye bağırıldığını beyan etmiştir. Bununla birlikte U.E.nin ifadesine göre, A.E., Y.Ş.ye tokat atmış ve Onbaşı A.K. de, Y.Ş.nin daha önceki yalan beyanına (yukarıda 8. paragrafın *sonu (in fine)*) sinirlenerek ensesine vurmuştur. Y.Ş. tek kelime etmeden, başı öne eğik bir şekilde sigara içmek için koğuştan ayrılmıştır. U.E. adlı asker onun yanına gitmiş ve cüzdanı teslim etmesini istemiş, böylelikle her şeyin yoluna gireceğini söylemiştir. Y.Ş. şaşkın bir şekilde, cüzdanı alanın başka biri olduğunu, gerçek hırsızın kim olduğunu bilmemesine rağmen onu örtbas etmek için itiraf ettiğini söylemiştir.

Saat 04.00 sularında U.E., A.E.ye gidip marangozhaneden C.Ç. ile birlikte sorumlu olan Binbaşı M.A.yı görmesi gerektiğini söylemiştir (aşağıda 19. paragrafın *başı (in limine)*).

13. M.A.nın söylemlerine göre, Y.Ş., A.E. ve U.E. saat 04.15’e doğru M.A.nın bürosuna gelmişlerdir. A.E., cüzdanını çaldığı gerekçesiyle Y.Ş.den şikâyetçi olmuştur. M.A., Y.Ş.ye “Neden böyle bir şey yaptın? Bunu sen mi yaptın?” sorularını yöneltmiştir. Y.Ş. kabul eder/onaylar şekilde başını sallamıştır. Bunun üzerine M.A., sabah 06.00’a kadar yapması gereken devriye görevinden sonra ne yapacağını düşüneceğini söyleyerek ilgilileri koğuşa geri göndermiştir.

14. Sabah 6.15 sularında, garnizonun temizliğini kontrol eden Çavuş M.A., Y.Ş.nin kayıp olduğunu fark etmiş ve onunla konuşmak istediği için bir askere onu aramasını söylemiştir; er onu görmediğini söylemiştir, ancak bir başkası onu marangozhaneye girerken gördüğünü bildirmiştir.

15. M.A. ve birkaç er marangozhaneye gitmiş ancak kapıyı kilitli bulmuşlardır. M.A. anahtarı bürosunda aratmış ve kapıyı açtırmıştır; orada Y.Ş.yi başından yaralı olarak, bir koltukta sağına yaslanmış ve tüfeğini de yanındaki masaya dayamış şekilde bulmuşlardır.

Y.Ş. derhal hastaneye kaldırılmış, komutanlık ve askeri savcılık bilgilendirilmiş ve olay yeri güvenliği sağlanmıştır.

Y.Ş., saat 8.15 sularında yaralı olarak kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetmiştir.

II. CEZA SORUŞTURMASI

16. Askeri savcılık, 22 Ocak 2013 tarihinde soruşturmayı başlatmıştır. Davaya bakan askeri savcı (“savcı”) önce hastaneye gitmiş, cesetten parmak izi aldirmiş ve otopsi yapılmasına karar vermiştir. Adli tabip klasik otopsi yapılması gerektiğine karar vermiştir.

17. Aynı gün, askeri savcı marangozhaneyi incelemiş; koltuklardan birinin üzerinde ve altında bir kan birikintisi gözlemlemiş ve üç metre ilerisinde boş bir mermi kovani bulmuştur; masanın üzerinde duran 15P527 seri numaralı tüfekte kan izleri görülmüş ancak parmak izi ve şarjörde başka fişek olmadığını tespit etmiştir. Olay yerinde, bir USB bellek, bir sigara izmariti, deforme olmuş bir mermi parçası, bir mermi gömleği ve organik dokular bulunmuştur.

Y.Ş.nin dolabında bir ajanda ve bir fotoğraf albümü bulunmuştur. Ajanda, kalp motifinin eşlik ettiği “Y.Y., hayatımın tek anlamı” sözlerini içeren bir sayfa dışında boştu. Fotoğraf albümünde Y.Ş.nin silah arkadaşlarıyla çekilmiş dört, kız arkadaşı olduğu tahmin edilen genç bir kadınla çekilmiş dört fotoğraf ve aynı kadının iki fotoğrafı daha vardı.

Savcı, arama ekibine olay yerinin krokisinin çizilmesini, film ve fotoğraflarının çekilmesini ve kan örneklerinin alınmasını emretmiştir.

Toplanan tüm parçalar ve numuneler bilirkişi incelemesine gönderilmiştir.

Savcı daha sonra Y.Ş.nin yatağını ve dolabını aramış ve komutanlıktan maktulün dosyasını ve garnizondaki tüm askerlerin isimlerini iletmesini istemiştir. Daha sonra Y.Ş.nin birliğindeki askerleri toplatmış ve Y.Ş. ile en son konuşan kişilerin M.B., S.A. ve B.U. olduğunu tespit etmiştir.

18. Klasik otopsi 23 Ocak 2013 tarihinde gerçekleştirilmiştir. 25 Mart tarihinde tamamlanan rapora göre, Y.Ş.nin kesin ölüm nedeni, yakın mesafeden sağ kaşının yan tarafından giren kurşunla yaralanmasıdır. İncelemelere göre müteveffanın kanında alkol veya uyuşturucu madde tespit edilmemiştir.

19. Askeri savcı, 22 ve 23 Mart 2013 tarihlerinde, Komutan Ö.A., Astsubay C.Ç. (marangozhane sorumlularından) ve Çavuş M.A. ile S.A., B.U., M.B., M.G., U.E., A.K. ve A.E. isimli erlerin ifadelerini almıştır.

Ö.A., kendi incelemesine göre, Y.Ş.nin nöbeti bittikten sonra, - sözlü olarak o gün depoyu korumakla görevlendirilen bir askere - Çavuş S.Ala'ya tüfeğini gerçekten iade ettiğini ancak on dakika kadar sonra tüfeği geri almak için geri döndüğünü ve bir sonraki nöbeti tutacak olan askerin gelmediğini belirttiğini açıklamıştır. S.Ala. söz konusu erin bir sonraki vardiya için kendi silahını almaya gelip gelmediğini kontrol etmeden silahı ona geri vermiştir. Şarjörlere gelince, kayıtlara göre Y.Ş. bunları Çavuş H.M.A.ya imza karşılığında iade etmiştir. Ö.A., Y.Ş.nin bir mermiyi nasıl ele geçirmiş olabileceğini anlayamadığını söylemiştir. Ö.A. ayrıca, birkaç ay önce, M.B. adlı askerin kendisine Y.Ş. ile yaşadığı bir para sorunundan bahsettiğini ve Y.Ş.den parayı iade etmesini istemesini tavsiye ettiğini; M.B.nin daha sonra kendisine olan borcunu geri aldığını söylediğini belirtmiştir. Ayrıca Ö.A., olaydan sonra, müteveffanın son izin günlerinde M.B., B.U. ve S.A. adlı askerlere babasının kalp krizi geçirdiğini, annesinin öldüğünü ve kız arkadaşının beyinde tümör olduğunu söylediğini duymuştur (aşağıda 20. paragraf).

C.Ç., marangozhanenin anahtarının sadece kendisinde ve Çavuş M.A.da bulunduğunu ve bu anahtarın her sabah, saat 17.00'de kendisine iade etmek üzere sadece binayı açması gereken askerlere verildiğini, ancak 21 Ocak 2013 tarihinde oğlu için hastanede bulunması sebebiyle anahtarı alamadığını belirtmiştir. C.Ç., Y.Ş.nin bu anahtarı çalışma saatleri dışında nasıl edindiği konusunda hiçbir fikrinin olmadığını belirtmiştir.

M.B., Y.Ş.nin banka kartını bilgisi dışında kullanmasıyla ilgili bir sorun yaşadığını, ancak Y.Ş.nin parayı kendisine iade ettiğini ve sorunun çözüldüğünü belirtmiştir (yukarıda 8. paragrafın *sonu (in fine)*). M.B., garnizondaki kilitleri kendisinin ve Y.Ş.nin taktığını, Y.Ş.nin marangoz anahtarının bir kopyasını almış olabileceğinin göz ardı edilemeyeceğini açıklamıştır.

A.E., Y.Ş. ile nöbetlerinin sonunda, şarjörlerini iade etmek üzere kontrol istasyonuna götürüldüklerini açıklamıştır. Bununla birlikte, kontrol istasyonundaki Çavuş H.M.A. onları incelemeden dolaba geri koymuş ve kayıt defterini imzalamışlardır.

M.A., S.A., B.U., M.G., U.E., A.K. ve A.E.nin söylemleri yukarıda 8-13. paragraflarda özetlenmiştir.

20. M.B., B.U. ve S.A.nın ifadelerinden de, Y.Ş.nin ölümünden yaklaşık bir hafta önce babasının maddi durumunun çok kötü olduğunu ve/veya kalp krizi geçirdiğini ve/veya annesinin kalp krizinden öldüğünü belirttiğinin açıkça anlaşılmaktadır. Y.Ş. bazı askerlere de kız arkadaşının beyinde tümör olduğunu ve onu terk edeceğini ve/veya şaşırtıcı bir kayıtsızlıkla asla bırakmayacağını söylemiştir.

Y.Ş.nin ölümünün ardından, ailesi garnizona geldiğinde bütün bu iddiaların asılsız olduğu anlaşılmıştır.

21. Bununla birlikte tanıklar, M.B. ile Y.Ş. arasındaki para sorunu dışında, olaydan önce Y.Ş. ile iş arkadaşları veya komutanları arasında herhangi bir sorun gözlemlemedikleri konusunda hemfikirdiler. Tanıklara göre Y.Ş.nin davranışları normal gibi görünüyordu.

22. Balistik inceleme raporu, 28 Ocak 2013 tarihinde sunulmuştur. Olay yerinde bulunan boş mermi kovani ve mermi çekirdeği parçasının (yukarıda 17. paragraf), Y.Ş.nin 15P527 seri numaralı piyade tüfeğine ait olduğu anlaşılmıştır (aşağıda 19. paragrafın *başı (in limine)*).

23. 14 Haziran 2013 tarihli parmak izi inceleme raporuna göre, müteveffanın sağ elinde ve yüzünde barut izi tespit edilmiştir.

24. Savcının 11 Kasım 2013 tarihli talebi üzerine, kan örnekleri ve sigara izmariti üzerinde DNA testi yapılmıştır. 5 Aralık tarihli biyolojik incelemeye göre, bütün unsurlar Y.Ş.nin DAN profiline uyumlu bulunmuştur.

25. Askeri savcı, 3 Aralık 2013 tarihinde Çavuş H.M.A. (yukarıda 19. paragraf), M.A. ve S.U.nun ifadelerini almıştır.

H.M.A. A.E.nin iddiasına şiddetle karşı çıkarak (yukarıdaki 19. paragrafin sonu), şarjörü fişekleri saydıktan sonra Y.Ş.ye verdiğini ve nöbet bitiminde yine içindikileri saydıktan sonra geri aldığını belirtmiştir.

Nitekim dosyadan, kontrol istasyonunun envanterine göre depoda eksik şarjör olmadığı anlaşılmaktadır.

26. Savcı, 5 Aralık 2013 tarihinde başvuranların ifadesini almıştır. Saliha Şimşek, oğlunun neden kendini öldürdüğünü anlayamadığını; oğlunun maddi ya da manevi hiçbir endişesinin bulunmadığını; onunla sık sık konuştuklarını ve son telefon konuşmalarında neşeli ve keyifli olduğunu; bir nişanlısının olduğunu ve onunla da aralarında bir sorun olmadığını açıklamıştır.

İsrafil Şimşek ise, eşinin sözlerini yineleyerek, oğlunun intihar etmiş olabileceğine inanmadığını; ölmeden bir gün önce onunla telefonda konuştuğunu ve mutlu olduğunu; ona üstleriyle ya da askeri hayatla ilgili herhangi bir sorundan bahsetmediğini beyan etmiştir.

Metin Şimşek, anne ve babasının ifadesini doğrulayarak, kardeşinin genellikle paraya ihtiyacı olduğunda kendisini aradığını; ölümünden bir hafta önce kendisiyle irtibata geçtiğini ve her şeyin yolunda olduğunu; askerlikle ilgili hiçbir şeyden şikâyet etmediğini; kardeşinin intihar etmesine neden olabilecek herhangi bir sorunu olmadığını söylemiştir.

Sinan Şimşek ise, ailesiyle aynı fikirde olduğunu ve kardeşinin neden kendi canına kıymış olabileceğini anlamakta zorlandığını belirtmiştir.

27. Bir askeri hâkimin talebi üzerine, 12 Mayıs 2014 tarihinde, olay yerinde bulunan USB bellek incelenmiştir; içinde davayı aydınlatacak herhangi bir veri bulunamamıştır.

28. Savcı, 30 Ekim 2014 tarihli bir kararla, Y.Ş.nin intihar ettiği konusunda tartışmaya yer olmadığına tespit edildiği ve sorumluluğun başkasına atfedilemeyeceği gerekçesiyle kovuşturmaya yer olmadığına karar vermiştir.

29. Bu karar, 7, 10 ve 12 Kasım 2014 tarihlerinde müteveffanın ailesine ve avukatları R.Ç. ve B.Ş.ye ayrı ayrı tebliğ edilmiştir.

Dosyada bu karara karşı bir itirazda bulunulduğuna dair hiçbir unsur bulunmamaktadır.

III. İDARİ SORUŞTURMA

30. Olay günü, Y.Ş.nin ölümünü çevreleyen koşullar hakkında bir iç idari soruşturma açılmış ve dört müfettişten oluşan bir heyet görevlendirilmiştir.

31. Heyet, 15 askeri personelin yeniden ifadesini almış ve soruşturma dosyasındaki tüm belgeleri yeniden incelemiştir. Asıl sorunun Y.Ş.nin ortada hiçbir neden yokken intihar etmesi olsa da, mühimmat deposunda fişek bulunmadığı göz önünde bulundurulduğunda, Y.Ş.nin nasıl fişek temin etmiş olabileceği sorusu araştırılmıştır (yukarıda 25. paragrafın *sonu (in fine)*).

32. 31 Ocak 2013 tarihinde, yukarıda belirtilen heyet tarafından düzenlenen dosya, üst komutanlığa iletilmiştir. Kendini korumaya ilişkin tüm askeri talimatları (bk. yukarıda 6. paragraf) göz ardı ederek hareket eden Y.Ş.nin ölümünün kendi hatası sonucunda meydana geldiği sonucuna varılmıştır.

Tümgeneral tarafından bu karara bir şerh düşmüştür. Garnizondan sorumlu kişiye, silah deposunu, kontrol istasyonunu ve marangozhanenin anahtarlarını emniyete almadığı için bir “uyarı cezası” verilmesini emretmiştir.

IV. TAM YARGI DAVASI

33. Başvuranlar, Askeri Yüksek İdare Mahkemesi önünde Savunma Bakanlığına karşı tam yargı davası açmışlardır. Başvuranlar, yetkili

makamların Y.Ş.nin ölümünü önlemek için yeterli tedbirleri almadığından şikâyetçi olarak, maddi ve manevi tazminat talebinde bulunmuşlardır.

34. Yüksek Mahkeme, 18 Mart 2015 tarihli kararla, oy çokluğuyla başvuranların talebini reddetmiştir. Yüksek Mahkeme, savcının gözlemlerini ve vardığı sonuçları onaylayarak, Y.Ş.nin başkalarının herhangi bir müdahalesi veya kışkırtması olmaksızın kendi isteğiyle intihar etmesi ile herhangi bir idari eylem veya ihmal arasında hiçbir illiyet bağı kurulamayacağı sonucuna varmıştır.

35. Mahkeme hâkimlerinden biri, somut olayda, müteveffanın daha önce intihar eğilimi olduğuna dair herhangi bir uyarı işareti göstermemiş olsa da, A.E.nin nöbetten önce ve nöbet sırasında hırsızlık olayı nedeniyle yaşadığı stresin ve arkadaşlarının bu olayı öğrenmiş olmasının onu daha kötüsünü yapmaya itmiş olmasının muhtemel olduğuna dair ayrık görüş sunmuştur. Bu hâkime göre, o sırada sorumlu olan personel, Y.Ş.nin ruhsal durumunu göz önünde bulundurarak, hırsızlık olayının bildirilmesinin hemen ardından gerekli tedbirleri almış olmalıydı. Ayrıca, Y.Ş.nin görevde olmadığı sırada tüfeğini geri alabilmiş olmasının ve marangoz atölyesinin anahtarının kendisinde bulunmasının, ölümün meydana gelmesinde eş zamanlı sorumluluk gerektiren bir idari kusur teşkil ettiğini ileri sürmüştür.

36. Başvuranlar karar düzeltme talebinde bulunmuşlardır. Bu talep, 7 Nisan 2016 tarihinde reddedilmiştir.

V. ANAYASA MAHKEMESİNE BİREYSEL BAŞVURU

37. Başvuranlar, 2 Haziran 2016 tarihinde, Anayasa Mahkemesine (“AYM”) bireysel başvuruda bulunmuşlardır. Başvuranlar, özellikle Sözleşme’nin 2. maddesi ve Anayasa’nın 17. maddesini ve Yüksek Askeri İdare Mahkemesinin hâkiminin sunduğu ayrık görüşü (yukarıda 35. paragraf) ileri sürerek, askeri personelin muhakeme hatalarından ve ihmallerinden şikâyetçi olmuşlar ve bu hataların yapılmaması durumunda Y.Ş.nin hayatının tehlikeye girmeyeceğini ileri sürmüşlerdir. Başvuranlar özellikle, A.E.nin cüzdanının çalındığı iddiasının öğrenilmesinin ardından, komutanının, iki

saat nöbet boyunca hırsızlık suçlamasının ağırlığı altında ezilen Y.Ş.nin ayrıca A.E. ve A.K. tarafından tartaklandığını ve böylece arkadaşlarının önünde küçük düşürüldüğünü göz önünde bulundurarak Y.Ş.nin tüfeğine derhal el koyması ve onu zapt etmek için bir disiplin cezası vermesi halinde bu trajedinin önlenebileceğine dikkat çekmişlerdir (yukarıda 12. paragraf).

38. AYM, 28 Kasım 2019 tarihli kararla, Y.Ş.nin yaşamının korunmasına ilişkin hakkın ihlal edilmediği sonucuna varmıştır.

AYM, esas sorunun, askeri makamların Y.Ş.nin intihar etmesi yönünde gerçek bir risk olduğunu bilip bilmedikleri veya bilmeleri gerekip gerekmediği ve eğer öyleyse, bu riski önlemek için kendilerinden makul olarak beklenebilecek her önlemi alıp almadıklarının bilinmesi olduğunu vurgulamıştır. AYM, aşağıda özetlenen gerekçelerle ilk iki sorunun cevabını olumsuz yanıtlamıştır.

Bu davada, Y.Ş.nin askerlik hizmeti öncesinde veya sırasında - intihar edebileceğini düşündürecek psikolojik sorunlardan muzdarip olduğuna dair herhangi bir kanıt bulunduğunu gösteren hiçbir unsur yoktur. Başvuranların ifadelerinden ya da ceza soruşturması sırasında alınan ifadelerden herhangi bir ruhsal bozukluk ya da endişe verici davranışın varlığı da anlaşılmamıştır. Böyle bir kanıtın yokluğunda, yetkili makamlardan, cüzdan hırsızlığı iddiasından kaynaklanan bir intihar riski sonucuna varması beklenemezdi.

AYM'ye göre, Y.Ş.nin marangozhanenin anahtarını ele geçirmesi yönetmeliklere aykırıdır. Bununla birlikte marangozhanede çalışan askerlerde mesai saatleri dışında bakım ve onarım işleri için bir anahtarın bulunması istisnai bir durum değildir. Dolayısıyla intihar ile bu anahtarın bulundurulması arasında herhangi bir illiyet bağı kurulamamıştır.

AYM diğer taraftan, Y.Ş.nin nöbet tüfeğini geri almasını ve intihar etmesini engellemedikleri için askeri makamları suçlamanın, özellikle tüfeğin geri alınması ile intihar eylemi arasında geçen kısa süre göz önüne alındığında, makamlara aşırı bir yük getirmek anlamına geleceği kanaatine varmıştır.

Kısacası AYM'ye göre, idare mahkemeleri tarafından kaydedilen askerlik hizmetindeki bazı eksikliklere rağmen, şikâyet edilen koşullar, Sözleşme'nin 2. maddesinin ihlaline yol açmamıştır.

39. Bu karar başvurulara 23 Aralık 2019 tarihinde tebliğ edilmiştir.

VI. MEHMETÇİK VAKFI TARAFINDAN ÖDENEN MADDİ YARDIM

40. Silahlı kuvvetlerin bir kolu olan ve temel amaçlarından biri görev başında ölen askerlerin ailelerine destek olmak olan Mehmetçik Vakfı, 26 Mart 2013 tarihinde, müteveffanın yakınlarına maddi destek olarak 36.000 Türk lirası (ödeme tarihinde yaklaşık olarak 15.285 avro) ödemiştir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

VII. İLK GÖRÜŞLER

41. Başvuranlar, AYM önünde ileri sürdükleri iddiaları yineleyerek (bk. yukarıda 37. paragraf), Mahkeme önünde Sözleşme'nin 2. maddesinin esas yönünden ihlal edildiğinden şikâyetçi olmuştur.

42. Bununla birlikte başvurular, Hükümet görüşlerine cevaben sundukları görüşlerde, meydana gelen ölümle ilgili soruşturmanın yetersiz olduğundan ve tarafsız yürütülmediğinden ve aileye soruşturmaya etkin bir şekilde katılma hakkı tanınmadığından şikâyetçi olmuşlardır.

43. Mahkeme, başvuruların 2. maddenin usule ilişkin yönüne dayanan yeni iddialarının (bk. yukarıda 42. paragraf), Mahkemeye ilk başta sunulan ve ilk defa 3 Eylül 2024 tarihinde sunulan görüşlerde ileri sürülen şikâyetten farklı koşullara dayandığını gözlemlemektedir. Hâlbuki ilgili davanın sonlandırıldığı tarihi göz önünde bulundurulduğunda (yukarıda 39. paragraf), ilk başvurudan bağımsız olarak değerlendirilen söz konusu iddialar, gecikmeli olarak sunulmuştur (örneğin bk. *Hasan Çalışkan ve diğerleri/Türkiye*, no. 13094/02, § 48, 27 Mayıs 2008 ve *Huci/Romanya*, no. 55009/20, §§ 43 - 45, 16 Nisan 2024).

Mahkeme, bu iddiaların incelenmesine gerek olmadığı kanaatine varmaktadır.

VIII. SÖZLEŞME’NİN 2. MADDESİNİN ESAS YÖNÜNDEN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

A. Kabul Edilebilirlik Hakkında

44. Hükümet, askeri idare mahkemeleri ve AYM kararlarının gerekçelerine atıfta bulunarak, Mahkemenin müdahalesinin ikincilliği ilkesini ileri sürmektedir. Hükümet, Mahkemenin, özellikle mevcut davada ulusal makamların önlerindeki yargılamada delilleri değerlendirirken ve olayları tespit ederken keyfi davrandıklarını gösteren hiçbir unsurun bulunmaması sebebiyle, esasen olgulara ve iç hukukun uygulanmasına ilişkin sorunlarla ilgili olan mevcut başvuruyu inceleme yetkisine sahip olmadığını ileri sürmektedir.

Dolayısıyla Hükümete göre, başvuru açıkça dayanaktan yoksun olduğu gerekçesiyle reddedilmelidir.

45. Başvuranlar, bu konuda herhangi bir görüş belirtmemektedirler.

46. Mahkeme, Hükümetin ileri sürdüğü gerekçenin, başvuranların şikâyetinin kabuledilebilirliğinin değil, esasının incelenmesini gerektiren konularla ilgili olduğu kanaatindedir (*Mart ve diğerleri/Türkiye*, no. 57031/10, § 20, 19 Mart 2019, *Önal/Türkiye (no. 2)*, no. 44982/07, § 22, 2 Temmuz 2019, *Gürbüz ve Bayar/Türkiye*, no. 8860/13, § 26, 23 Temmuz 2019 ve *Vedat Şorli/Türkiye*, no. 42048/19, § 30, 19 Ekim 2021).

47. Mahkeme, öte yandan, başvurunun Sözleşme’nin 35. maddesinde belirtilen başka bir gerekçeyle kabul edilemez olmadığını tespit ederek, başvurunun kabul edilebilir olduğuna karar vermektedir.

B. Esas Hakkında

1. Tarafların İddiaları

48. Başvuranlar, yakınları Y.Ş.nin Devletin sorumluluğu altında bulunduğu sırada yaşamını yitirdiğini belirtmektedirler. Bu bağlamda

başvuranlar, genç adamın intiharını önlemek için hiçbir önleyici tedbir alınmadığından şikâyetçi olmuşlardır.

Başvuranlara göre, Y.Ş.nin askerlik hizmetine elverişli olduğu beyan edilmiş olmasına rağmen, psikolojik durumu hiçbir zaman dikkatle incelenmemiştir. Ayrıca, marangozhanenin denetimsizliği ve silah ve mühimmata erişimin kolaylığı da bu trajedide belirleyici faktörler olmuştur. Bunlara garnizonda psikolojik destek ve takip hizmetinin eksikliğinin yanı sıra askerler arasında taciz ve şiddet vakalarına karşı önleyici tedbirlerin yokluğu da eklenmelidir, zira Y.Ş.nin, hırsızlıkla suçlanmasından ve askerler A.E. ve A.K. tarafından kendisine uygulanan fiziksel şiddet nedeniyle aşağılandıktan ve savunmasız hale getirildikten sonra intihar ettiği anlaşılmaktadır.

Başvuranlar, AYM'ye sundukları dilekçeye atıfta bulunarak (yukarıda 37. paragraf), hırsızlık sorunundan haberdar edilen Komutan M.A.yı, Y.Ş.nin tüfeğine el koymadığı ve onu kontrol altına almak için disiplin cezası uygulamadığı için suçlamaktadırlar.

49. Hükümet Mahkeme içtihatlarına atıfta bulunmakta (*Tanrıbilir/Türkiye*, no. 21422/93, § 72, 16 Kasım 2000, *Keenan/Birleşik Krallık*, no. 27229/95, §§ 90 ve 93, AİHM 2001-III, *Kılınç ve diğerleri/Türkiye*, no. 40145/98, § 43, 7 Haziran 2005 ve *Etgü/Türkiye* (k.k.), no. 37588/12, §§ 27 ve 28, 2 Mart 2017) ve mevcut davada, askeri makamların Y.Ş.nin gerçek ve acil bir intihar riski taşıdığını bildiklerini veya bilmeleri gerektiğini ve bu riski önlemek için hiçbir şey yapmadıklarını gösteren hiçbir unsurun bulunmadığını belirtmektedir.

50. Hükümet askerlik hizmetine alındığı andan ölümüne kadar Y.Ş.nin herhangi bir şüpheli psikolojik belirti göstermediğini ve ilgili hakkında maddi ya da manevi hiçbir sorunun üstlerinin dikkatine sunulmadığını hatırlatmaktadır. Y.Ş.nin intihar etmesi kesinlikle öngörülemez bir durumdur. Ayrıca AYM'nin de tespit ettiği gibi (yukarıda 38. paragraf), tüfeğin geri alınması ile intihar arasında geçen çok kısa sürenin,

üstlerin müdahale etmesinin mümkün olmadığı anlamına geldiğini ileri sürmüştür.

2. Mahkemenin Değerlendirmesi

51. Mahkeme, Sözleşme'nin 2. maddesinin ilk paragrafının ilk cümlesinde, Devletlere, kendi yetki alanları içindeki kişileri başkalarının eylemlerinden veya uygun olduğu hallerde kendilerinden korumak için gerekli tüm önleyici tedbirleri alma konusunda pozitif bir yükümlülük getirildiğini yeniden belirtmektedir (yukarıda anılan *Keenan*, §§ 88-89, yukarıda anılan *Kılınç ve diğerleri*, § 40, *Ataman/Türkiye*, no. 46252/99, § 54, 27 Nisan 2006, *Abdullah Yılmaz/Türkiye*, no. 21899/02, § 55, 17 Haziran 2008, *Ömer Aydın/Türkiye*, no. 34813/02, § 46, 25 Kasım 2008, *Şahinkuşu/Türkiye*, no. 38287/06, § 49, 21 Haziran 2016 ve *Boychenko/Rusya*, no. 8663/08, § 77, 12 Ekim 2021).

52. Zorunlu askerlik hizmeti alanında tartışmasız bir şekilde geçerli olan bu yükümlülük (*Álvarez Ramón/İspanya* (k.k.), no. 51192/99, 3 Temmuz 2001), her şeyden önce Devletlerin, vatandaşlarına zorunlu ulusal hizmet uyguladığında devreye giren insan unsuruna uyarlanmış etkili bir yasal ve idari önlemeye ilişkin bir mevzuatı uygulamaya koyma görevine (*Nurten Deniz Bülbül/Türkiye*, no. 4649/05, § 29, 23 Şubat 2010 ve yukarıda anılan *Şahinkuşu*, § 50) sahip olduğu anlamına gelmektedir. Bu bağlamda Devlet, özellikle silah kullanımı konusunda azami özen göstermeli ve psikolojik rahatsızlıklardan muzdarip askerler için uygun tedavi ve tedbirleri sağlamalıdır. Söz konusu düzenlemeler, askeri hayatın doğasında var olan tehlikelere maruz kalan askerlerin etkili bir şekilde korunmasını amaçlayan pratik önlemlerin alınmasını gerektirmeli ve çeşitli düzeylerdeki sorumlular tarafından bu alanda işlenebilecek hata ve kusurların tespit edilmesi için uygun prosedürler öngörülmalıdır (yukarıda anılan *Kılınç ve diğerleri*, § 41, yukarıda anılan *Abdullah Yılmaz*, § 56, yukarıda anılan *Ömer Aydın*, § 47, *Lütfi Demirci ve diğerleri/Türkiye*, no. 28809/05, § 31, 2 Mart 2010 ve yukarıda anılan *Şahinkuşu*, §§ 51 ve 52).

53. Bununla birlikte, yaşama yönelik tüm riskler, yetkililerin söz konusu riskin gerçekleşmesini önlemek için operasyonel tedbirler alma yükümlülüğünü gerektirmez. Yetkili makamların, belirli bir zamanda, kimliği tespit edilen bir kişinin hayatına yönelik gerçek ve acil bir riskin varlığını bilip bilmedikleri veya bilmeleri gerekip gerekmediği ve eğer öyleyse, yetkileri kapsamında bu riskin önlenmesini sağlayabilecek tedbirleri alıp almadıkları tespit edilmelidir (bk. yukarıda anılan *Keenan*, §§ 89 ve 93, yukarıda anılan *Şahinkuşu*, § 58 ve yukarıda anılan *Boychenko*, § 79).

54. Mahkeme, özellikle intihar riskleriyle ilgili olarak, daha önce, bu kriterlerin askere alınan kişiler için de geçerli olduğunu göz önünde bulundurarak (*Beker/Türkiye*, no. 27866/03, §§ 41 ve 42, 24 Mart 2009, *Mosendz/Ukrayna*, no. 52013/08, § 92, 17 Ocak 2013 ve yukarıda anılan *Boychenko*, § 80), yetkili makamların bir bireyin hayatına yönelik yeterli önleyici tedbirler alma yükümlülüğünü tetikleyecek bir riskin bulunduğunu bilip bilmediğini veya bilmesi gerekip gerekmediğini belirlemek için çeşitli faktörleri değerlendirmiştir. Bu faktörler genellikle aşağıda belirtilenleri kapsar:

- i. Ruhsal bozukluk öyküsü;
- ii. Akıl hastalığının ciddiyeti;
- iii. Önceki intihar girişimleri veya kendine zarar verme eylemleri;
- iv. İntihar düşünceleri veya tehditleri;
- v. Fiziksel veya ruhsal sıkıntı belirtileri

55. Tüm bunlar, Devletin, askere alınanlara yönelik eylem ve ihmallerin Sözleşme'nin 2. maddesinin esas yönü kapsamında sorumluluğunu doğurabilecek durumlarda askeri sağlık teşkilatı da dâhil olmak üzere (yukarıda anılan *Boychenko*, § 80 ve bu kararda yer alan atıflar), ordu profesyonelleri arasında yüksek düzeyde yetkinlik sağlamakla yükümlü olduğunu varsaymaktadır (yukarıda anılan *Álvarez Ramón, Dülek ve diğerleri/Türkiye*, no. 31149/09, §§ 45-46, 3 Kasım 2011 ve *Şahinkuşu, ibid.*).

56. Sözleşme'nin 2. maddesinin, sadece Devlet görevlilerinin bu tehditten yeterince önceden haberdar olması halinde, tüm makul ve gerçekçi

araçları kullanarak yaşama yönelik bir tehdidin gerçekleşmesini önlemeye yönelik pozitif bir yükümlülük getirmesi sebebiyle(*Mikayil Mammadov/Azerbaycan*, no. 4762/05, § 115, 17 Aralık 2009ve *Bljakaj ve diğerleri/Hırvatistan*, no. 74448/12, § 129, 18 Eylül 2014), şüphesiz bu koşullar, yetkili makamlara katlanılamaz veya aşırı bir yük getirmeyecek şekilde ve insan davranışlarının öngörülemezliği gözden kaçırılmadan değerlendirilmelidir (yukarıda anılan *Keenan*, § 90, yukarıda anılan *Ömer Aydın*, § 48, *Sefer Yılmaz ve Meryem Yılmaz/Türkiye*, no. 611/12, § 85, 17 Kasım 2015).

57. Yine başka bir davada Mahkeme, ordu profesyonellerine atfedilebilecek bir kusur, basit bir muhakeme hatası veya tedbirsizliğin çok ötesinde olup olmadığını incelemiştir; zira gerçekler hakkında tam bilgi sahibi olmalarına ve kendilerine verilen yetkilere rağmen, emirleri altındaki askerlerin fiziksel ve psikolojik bütünlüğünü korumak için gerekli ve yeterli önlemleri almamışlardır (yukarıda anılan *Abdullah Yılmaz*, § 57, yukarıda anılan *Sefer Yılmaz ve Meryem Yılmaz*, § 84).

58. Mevcut davanın olay ve olgularına dönecek olursak, soruşturmalar sırasında toplanan ilgili deliller göz önünde bulundurulduğunda, Y.Ş.nin yaşamının başkalarının eylemleri nedeniyle herhangi bir şekilde tehdit altında olduğunu gösteren hiçbir unsur bulunmamaktadır. Ayrıca Mahkeme, ulusal makamların itibar ettiği ve dahası, başvuruların itiraz etmediği intihar teorisini sorgulamak için bir neden görmemektedir; bu iki durum arasındaki farklılık daha ziyade yakınlarının kendi hayatına son vermeye itmiş olabilecek koşullarla ilgilidir.

59. Bununla birlikte, askeri makamların, Y.Ş.nin en ağır suç u işleyebileceğine dair gerçek bir risk olduğunu bilip bilmedikleri veya bilmeleri gerekip gerekmediği ve eğer öyleyse, kontrolleri altındaki bir kişiyi kendisinden koruma görevlerini göz önünde bulundurarak, bu riski önlemek için kendilerinden makul olarak beklenebilecek her şeyi yapıp yapmadıklarının tespit edilmesi gerekmektedir (yukarıda 53. paragraf).

60. Mevcut davada, dosyada, genç adamın orduya katılmadan önce, intihara yatkınlık gösterebilecek kanıtlanmış herhangi bir zihinsel rahatsızlıktan muzdarip olduğunu gösteren hiçbir unsur bulunmamaktadır. Y.Ş., eğitim dönemine başlamadan önce olağan tıbbi muayene prosedüründen geçmiş ve askerlik hizmetini yerine getirmeye elverişli görülmüştür; kendisi de bu sonucu yazılı olarak onaylamıştır (bk. yukarıda 5. paragraf), ayrıca başvurular tarafından da bu sonuç sorgulanmamıştır.

61. Y.Ş.'nin psikolojik uygunluğu sadece 21 Mayıs 2012 tarihinde fiili entegrasyon amacıyla kontrol edilmiş olsa da (yukarıda 6. paragraf), 21 Ocak 2013 tarihine kadar askeri makamların bu süre zarfında ortaya çıkan endişe verici herhangi bir sorundan hiçbir şekilde haberdar etmediğini belirtmek gerekir. Aslında, Y.Ş.'nin söz konusu tarihe kadarki davranışları son derece normaldir; bu durum hem silah arkadaşlarının ve üstlerinin (yukarıda 21. paragraf) hem de askeri savcı tarafından sorgulanan yakınlarının (yukarıda 26. paragraf) ifadelerinden açıkça anlaşılmaktadır. Bu dönem boyunca Y.Ş.'nin, M.B. ile yaşadığı - tesadüfen dostane bir şekilde çözülen - anlaşmazlığın (yukarıda 19. paragrafın *sonu (in fine)*), genel davranışının değerlendirilmesi üzerinde hiçbir etkisi olmadığı göz önünde bulundurularak, diğer insanlarla özel bir sorunu veya endişe verici bir anlaşmazlığı olmamıştır.

62. Y.Ş.'nin askerlik hizmeti boyunca hiç psikolojik yardım almamış olması nedeniyle, komutanları psikolojik durumunun kontrol edilmesi için tedbir alınmasını emretmedikleri için eleştirilemez ve başvuruların garnizonda psikolojik destek ve takip hizmetinin bulunmadığı iddiasına (yukarıda 48. paragraf) dayanan argümanı dolayısıyla konuyla pek ilgili değildir.

63. Y.Ş.'nin kendisini arayan herhangi bir kişiye ailevi ya da evlilik sorunları hakkında verdiği anlaşılan kişisel bilgilere gelince (bk. yukarıda 20. paragraf), bu bilgilerin de sonuçla bir ilgisi yoktur. Nitekim - Y.Ş. öldükten sonra doğru olmadığı anlaşılan- bu bilgiler, askeri üstlerin dikkatine zamanında sunulmamıştır (yukarıda 19. paragrafın *başı (in limine)*) ve her

halükarda, bu bilgilerin, hiyerarşinin kendisinin algılaması/anlaması gereken yakın bir intihar riskinin uyarı işaretleri olarak görülebilecek herhangi bir rahatsız edici davranışın altında yattığı anlaşılmamıştır.

64. Bununla birlikte, Y.Ş. ve A.E.nin nöbetlerinden dönmesinden sonra koğuşa girdiklerinde geçen birkaç dakika boyunca (yukarıda 12. paragraf), Y.Ş.nin diğer askerlerin aşağılayıcı muamelelerine maruz kaldığı da aşıkardı. Büyük ihtimalle, Y.Ş. arkadaşlarının önünde A.E.nin cüzdanını çaldığı iddiasıyla suçlandıktan sonra, A.E. tarafından azarlanmış ve tokatlanmıştır. Ardından A.K. tarafından Y.Ş.nin boynuna vurulmuştur.

Ancak bu konuda, başvuranların iddia ettiğinin aksine (yukarıda 48. paragraf), askerler arasındaki taciz ve şiddet olaylarına karşı önleyici tedbirlerin bulunmadığı iddiasının davanın koşulları açısından hiçbir ağırlığı bulunmamaktadır.

65. Nitekim A.E., U.E. ve Y.Ş., olayla ilgili bilgi vermek için M.A.nın bürosuna gittiklerinde (yukarıda 13. paragraf), tartışma hırsızlık iddiasıyla sınırlı kalmış ve başvuranın bu konuda bir rahatsızlık gösterdiği varsayılsa bile, Y.Ş., M.A.ya maruz kaldığı fiziksel şiddet hakkında hiçbir şey anlatmamıştır ve o sırada olayın utanç duygusundan çok daha öte bir boyuta ulaştığını gösteren hiçbir belirti bulunmamaktadır. Ayrıca M.A.dan, bu durumda altta yatan herhangi bir psikolojik sorun tespit etmesi beklenemezdi (yukarıda 35. paragraf) ve dolayısıyla, kendisini o aşamada intihar olasılığını öngörememekle suçlamak, ona aşırı olduğu kadar gerçekçi olmayan bir yük yüklemek anlamına gelirdi.

66. Mahkeme, başvuranların tam o anda M.A.nın Y.Ş.yi alıkoyması ve tüfeğine el koyması gerektiğine dair iddialarını kabul edemez (yukarıda 48. paragrafın sonu (*in fine*)). Y.Ş.nin sonraki saatlerde daha kötü bir davranışta bulunacağına işaret eden en ufak bir davranışının bulunmaması sebebiyle, M.A.nın olayın iç yüzünü değerlendirmeden, basit bir hırsızlık iddiasıyla sabahın dördünde acil bir disiplin soruşturması başlatması, Y.Ş.yi orada alıkoyması ve (zaten silah deposunda güvende olduğu sanılan) tüfeğini kendisinden korumak için saklaması beklenemezdi.

67. Mahkeme, ulusal makamlar gibi, Y.Ş.yi intihara sevk eden hususun, özellikle öngörülemeyen bir psikolojik tablo olabileceğini kabul etmelidir.

68. Sonuç olarak, somut olayda Sözleşme'nin 2. maddesi esas yönünden ihlal edilmemiştir.

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME, OY BİRLİĞİYLE,

1. Başvurunun kabul edilebilir olduğuna,
2. Sözleşme'nin 2. maddesinin ihlal edilmediğine;
3. Bu hükmün usule ilişkin yönüyle ilgili olarak ileri sürülen yeni iddiaları incelemeye gerek olmadığına karar vermiştir.

İşbu karar Fransızca dilinde tanzim edilmiş olup, Mahkeme İç Tüzüğü'nün 77. maddesinin 2 ve 3. fıkraları gereğince 18 Mart 2025 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı
Yazı İşleri Müdürü

Arnfinn Bårdsen
Başkan

ŞİMŞEK/TÜRKİYE KARARI

EK

Başvuranlar Listesi:

N o.	Adı SOYADI	Doğum Tarihi	Uyruğu	İkametgâh Adresi
1.	İsrafil ŞİMŞEK	1961	Türk	İstanbul
2.	Metin ŞİMŞEK	1986	Türk	İstanbul
3.	Saliha ŞİMŞEK	1963	Türk	İstanbul
4.	Sinan ŞİMŞEK	1988	Türk	İstanbul